

MESEDÉLUTÁN

A szeretetről

(Ezt a mesedélutánunkat összeköthetjük a karácsonyfa-ünnepellyel, amikor kiosztjuk a szeretet-csomagokat az arra rászoruló gyermekeknek. A mesedélután anyagát tehát úgy állítottuk össze, azonban ha csak a gyermekek számára rendezzük, akkor a köszöntő és a felnőttekhez intézett részek elmaradnak.)

Mélyen Tisztelt Vendégeink!

Kedves Gyermekek!

Mint a végtelen óceán közepén a kicsiny sziget, olyan a karácsony meleg ünnepe az esztendei gyűlölettől viharos életben. De mégis sziget, mégis biztos révet kínáló, menekülést nyújtó menedékhely, amely — ha csak egyetlen napon is a háromszázhatvanötből, — eszünkbe juttatja a mindenkit egyesítő, mindnyájunkat összefogó szeretetet. Karácsony éjtszakája . . . Te hoztad e földre az isteni Kisdedet, aki szétárasztotta reánk, vétkes emberekre a megváltó szeretet arany sugarát! Világítsd be most ezt a kis termet is, aranyozd be fényességeddel az itt megjelentek szívét, ragyogtasd meg mindazok lelkét, akik fölkeresték a gyermekek ünnepét: a karácsonyi szeretet segítő, másokat megszánó ünnepélyét. Köszöntöm mindazokat, akik nemes szívük sugallatára hallgatva hozzájárultak ahhoz, hogy karácsonyfánk alatt ma örömkönnny csillanhat sok szegény — karácsonyfát hiába váró — gyermek szemében. Köszöntöm mindazokat, akik jó szívük szavára hallgatva, megtisztelték mai ünnepélyünket s részesei akartak lenni annak az örömmek, amely talán legszebb a világon: amikor másokat megsegíthetünk. Köszöntelek benneteket, kedves gyermekeim meleg szeretettel, karácsonyi békességgel s kérjük a jó Istent, hogy ajándékozzon meg a szeretetnek azzal a lelketderítő sugarával, amely annyira hiányzik mai életünkből, s amelyre csak ilyenkor, szent karácsony estéjén gondolhatunk.

(Egy tanuló elszavalja a következő költeményt.)

Eljött a Mennyből valaki hozzánk . . .

*Eljött a Mennyből valaki hozzánk,
Eljött a Mennyből a szeretet,
Hogy összefűzze és megáldja
A munkától fáradt kezekei.*

*Eljött a Mennyből hozzánk a Jóság,
Hogy betakarjon sok nyitott sebet
S hirdesse, kérje: legyen már egyszer
Békesség a földön, emberek!*

Ó, szállj le Isten újra a Mennyből
 És hallgasd meg ma panaszos imánk:
 Fogja le kezéd azt a korbácsot,
 Mellyel a rossz sors gazul ver miránk.

Ó, szállj le Isten! Erre, ide jöjj!
 Hol a szegénység kín: és jajt fogan...
 Amerre bédán és didergő ajkkal
 Bővebb kenyérre éhesek sokan.

Ó, szállj le Isten közénk a Mennyből
 És véd meg azt a sok százezret,
 Ki véres lábbal fut, mert kergetik...
 Ki mind magyar, ki mit se vétézett.

Ajándékosztó égi angyalok,
 Szálljaok ti is erre a tájra!
 Hozzatok békét, munkát és erőt
 A bus magyarok karácsonyára!

Aldott karácsony sok, sok angyala:
 Az örömből is sokat hozzatok!
 Hozzatok el a karácsonyfákkal
 A nagyon boldog magyar holnapra!

Móra László.

Mit mesél a fenyőfa?

Irta: Köhalmly Julia.

Az ég angyalkái fáradhatatlanul, szünet nélkül szórták, hintették a fehér pelyheket a fekete földre. Kristálytisztá, fényes csillagokként, sziporkázva hullottak, keringéltek, pilinkéztek a magasból, patyolatszinü püspöksüveggel himezték ki a házakat, kunyhókat, palotákat egyformán. És eltűnt a földről minden szenny... minden szenvedés: szikrázva, vakitva ragyog nappal éppugy, mint a holdfényes éjtszakákon...

Unalmas, fáradt délután van, éppolyan, mint tegnap, vagy tegnapelőtt... A végtelen magyar pusztaságon olyan fájoan egyformák ezek a téli délutánok. Igazán csak télen puszta a puszta! Napokon át mást sem lehet hallani, mint Szélurfi monoton dudorászását, ha ugyan bele nem rikkant olykor-olykor a kéménybe... Most is megirigyelte az angyalkák játékát. Szárnyára kapta a pajzánul kergetőző fehérséget és eszeveszett táncot kavart benne. Si-ránkoztak, jajgattak a hópihék; „De goromba vagy Szélurfi!”

Bizony, legjobb ilyenkor a jó meleg kályha mellett s nézni, mint pattog a parázsra vetett venyige... Hogyan kapdossa a szobára lehullott szürkeséget a fel-felpislogó láng pajzán játéka...